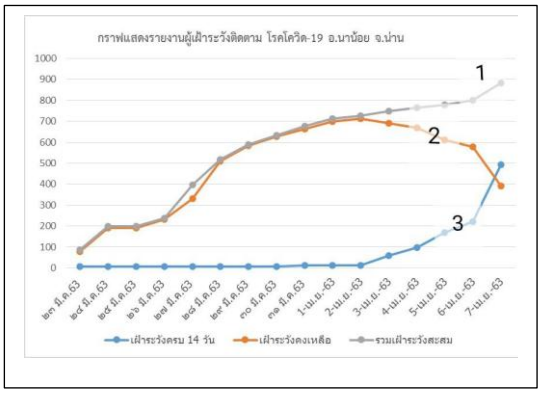
จดหมายเปิดผนึกฉบับที่ 10 เรื่องโรค Covid-19

(โรงพยาบาลนาน้อยวันที่ 7 เม.ย.2563)

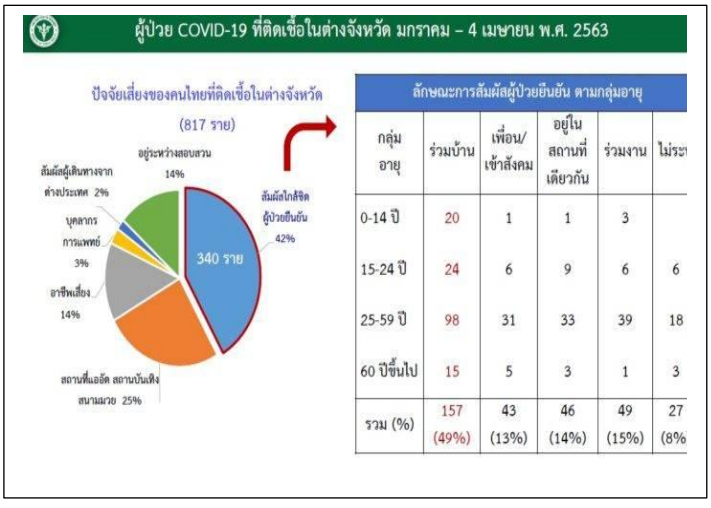
“SAVE NANOI” “SAVE CHILDREN” “รักษ์ นาน้อย” “รักษ์ บุตรหลาน”

ถึง **พ่อแม่พี่น้องชาวอำเภอนาน้อยทุกท่าน**ครับ

พบกับจดหมายเปิดผนึกฉบับที่ 10 นะครับ ก่อนอื่นก็ขอแสดงความยินดีและยินดีต้อนรับท่านนายอำเภอคนใหม่ ซึ่งจะเป็นผู้นำพวกเราในการรับมือกับโรคระบาดที่เกิดขึ้นอยู่ในขณะนี้ครับ จดหมายเปิดผนึกฉบับนี้ทิ้งระยะห่างจากฉบับที่ 9 พอสมควร เนื่องจากสถานการณ์ในบ้านเรายังนิ่ง ๆ อยู่ กลไกที่พวกเราได้วางไว้และช่วยกันดำเนินการอยู่กำลังไปได้ดี ดูที่กราฟนะครับ จะเห็นกราฟ 3 เส้น เส้นบนสุด (เส้นที่ 1) คือเส้นผู้เฝ้าระวังสะสมรวมทั้งหมดของอำเภอเรานะครับทุกประเภทไม่ว่าจะกลับมาจากต่างประเทศ หรือ ต่างจังหวัด รวม ณ ขณะนี้ 882 รายนะครับ เส้นที่ 3 เป็นเส้นแสดงจำนวนผู้ที่พ้นกำหนดเฝ้าระวังอาการ 14 วันนะครับ ณ วันนี้เป็นจำนวน 492 ราย ดังนั้นเส้นที่ 2 คือเส้นที่ 1 ลบ เส้นที่ 3 จะเป็นยอดของผู้เฝ้าระวังที่เหลืออยู่นะครับ ณ วันนี้เหลือเพียง 390 รายแล้วนะครับ จำนวนผู้ที่ยังต้องเฝ้าระวังจะเห็นว่าน้อยกว่าผู้ที่ครบกำหนดแล้ว (เส้นกราฟตัดกันแล้ว) งานของเรากำลังไปได้ดีครับ

อย่างไรก็ตามนะครับ อย่าเพิ่งนอนใจนะครับก่อนอื่นดูตามแผนภูมิวงกลมนะครับ ภาพอาจไม่ชัดแต่ผมจะอธิบายให้เข้าใจ อย่างนี้ครับ ว่า ...

แรก ๆ เลยที่มีการระบาดของโรคนี้ทุกท่านคงจะจำได้ว่าผู้ป่วยทั้งหมดจะติดจากเชื้อนำเข้า เริ่มจากกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เข้ามาประเทศไทย จากนั้นก็มาติดคนไทยในสนามมวยบ้าง ในผับในบาร์บ้าง จากนั้นคนจากสนามมวยก็เอาเชื้อกลับไปติดที่สนามมวยและสนามไก่ชนในต่างจังหวัด แล้วก็นำไปติดคนใน ครอบครัว

ทีนี่มาดูแผนภูมิวงกลม ณ วันที่ 4 เม.ย.63 นะครับจะเห็นว่าในบรรดาผู้ป่วยใหม่ทั้งหลายพบว่าเกือบครึ่งหนึ่ง (49%) มีสาเหตุมาจากการติดร่วมบ้านนะครับ ไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงใด ๆ แต่มีคนในบ้านไปรับเชื้อมาจากข้างนอก และไม่มีการป้องกันที่ดีพอ

ดังนั้นนะครับ สิ่งที่อยากจะสื่อสารกับทุกท่านในฉบับนี้คือการเน้นการป้องกันคนในบ้านให้ดีที่สุดครับ การกักตัวเองที่บ้านไม่ได้หมายความว่าอนุญาตให้คลุกคลีกับคนในบ้านนะครับ ท่านจะต้องแยกของใช้ทุกอย่างจากคนในบ้านด้วย ถึงแม้จะลำบากหน่อยแต่ก็เป็นมาตรการที่จำเป็นครับ เพื่อความปลอดภัยของคนในครอบครัวของท่านเอง ขอแค่ 14 วันเท่านั้นครับ

หากเราทำได้อย่างนี้นะครับ สมมุติว่าถึงแม้ผู้ที่เฝ้าระวังอยู่จะมีเชื้อโรคอยู่ในตัว เขาก็จะแค่ป่วยเขาคนเดียวไม่สามารถแพร่กระจายได้ ชุมชนบ้านเราก็จะปลอดภัยครับ และเมื่อไรก็ตามที่คนป่วยนั้นได้รับการรักษาจนหาย ชุมชนเราก็จะปลอดภัยเมื่อนั้น **แต่หากว่าไม่มีการกักบริเวณอย่างแท้จริง คิดว่า "ไม่เป็นไร คงไม่มีอะไร ปล่อย ๆ กันไป จะอะไรกันนักกันหนา จะให้ทนอยู่แต่ในบ้านใครจะอยู่ได้"** แล้วก็ไม่มีการระมัดระวังตัวเองอย่างดีพอ เมื่อนั้นนะครับเชื้อก็จะแพร่กระจายไปสู่คนในชุมชนอย่างรวดเร็ว

หมอขอบอกไว้ก่อนนะครับว่า หากเกิดการระบาดขึ้นในพื้นที่นาน้อยของเราเอาไม่อยู่แน่ครับ เพราะเมืองมันเล็ก ดังนั้นต้องร่วมมือร่วมใจกันอย่างจริงจังครับ คนที่กลับมาจากพื้นที่เสี่ยงท่านต้องให้ความร่วมมือ ท่านจะต้องกักตัวเองอยู่ในที่ที่สมควร อาจจะเป็นที่บ้านท่านเอง(แต่ต้องแยกของใช้กับทุกคนในบ้านและรักษาระยะห่าง อย่าเข้าใกล้กันเกิน 2 เมตร) หากกักตัวที่บ้านไม่สะดวกท่านอาจมีที่อยู่แยกต่างหากเช่นที่สวนของท่านเองเป็นต้น แต่ถ้าหากท่านมีปัญหาเรื่องที่พักจริง ๆ ผมเชื่อว่าชุมชนของท่านจะช่วยท่านได้ ชุมชนจะต้องจัดหาที่อยู่ที่เหมาะสมให้รวมถึงอำนวยความสะดวกให้ท่านตามสมควรแลกกับการที่ท่านต้องเสียสละอยู่ตามลำพังเพื่อความปลอดภัยของส่วนรวม

ส่วนคนในชุมชนเองท่านจะต้องช่วยเหลือแจ้งรายงานผู้ที่อยู่ในพื้นที่ของท่านที่เข่าข่ายต้องเฝ้าระวัง ไม่มีประโยชน์อะไรที่ท่านจะมานั่งหวาดกลัวหรือรังเกียจผู้ที่กักตัว ท่านต้องอำนวยความสะดวกเขาพอสมควรเพื่อให้เกิดความสงบสุขและความร่วมมือในชุมชนอย่างแท้จริง

สำหรับผู้ที่มีหน้าที่เฝ้าระวังโรค นับตั้งแต่ อสม. ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน เจ้าหน้าที่ในสถานีอนามัยทุกคนในพื้นที่ ตลอดจนเจ้าหน้าที่สาธารณสุขทุกตำแหน่งทุกระดับจะต้องร่วมแรงร่วมใจ ร่วมสมองและสองมือทำตามหน้าที่ที่ควรทำอย่างเต็มกำลังความสามารถ จะแต่งชุดแบบไหน จะชุดสีอะไร จะมีหมวกไม่มีหมวกไม่ใช่สาระสำคัญ สาระที่สำคัญคือการกระทำมากกว่าที่จะทำให้ชุมชนนาน้อยเราปลอดภัย ไม่ใช่ด้วยแบบเสื้อและหมวกที่สวมใส่

ดังนั้นนะครับ อีกอึดใจเดียวครับเอากันสักตั้ง เอากันให้เต็มที่ แสดงพลังคนนาน้อยเราให้โลกได้เห็น ให้ลูกหลานได้จดจำครับ

"ทำงานอย่างเต็มความรู้ความสามารถ อย่างระมัดระวัง และด้วยความปารถนาดี"

"หน้าที่สมบูรณ์แล้ว กรรมเป็นของบุคคล"

นพ.วิษณุ มงคลคำ (7 เม.ย.2563 เวลา 22.25 น.)